

بازرسی شد
۳۶ - ۳۲

۳۴

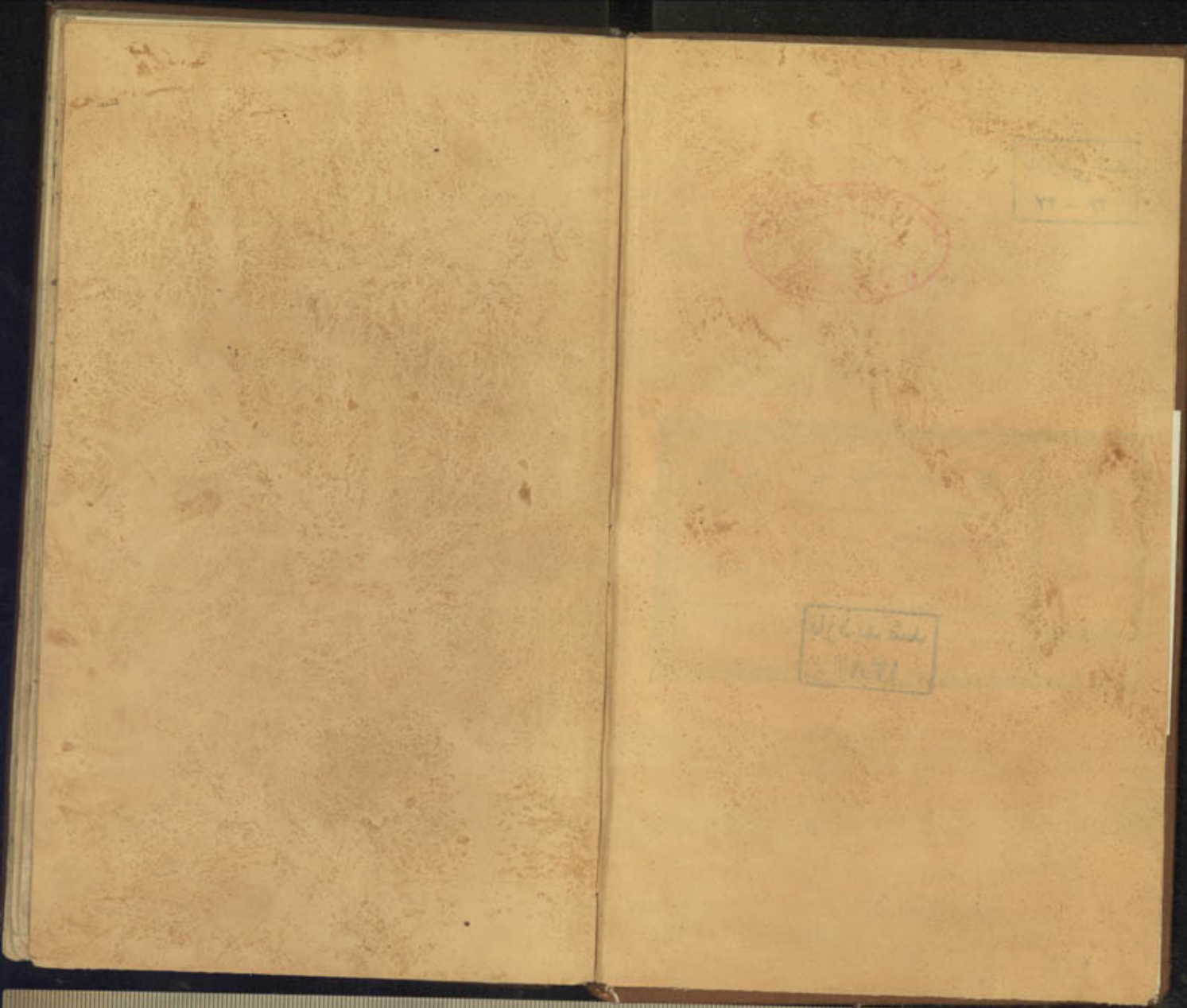
بازدید شد
۱۳۸۲

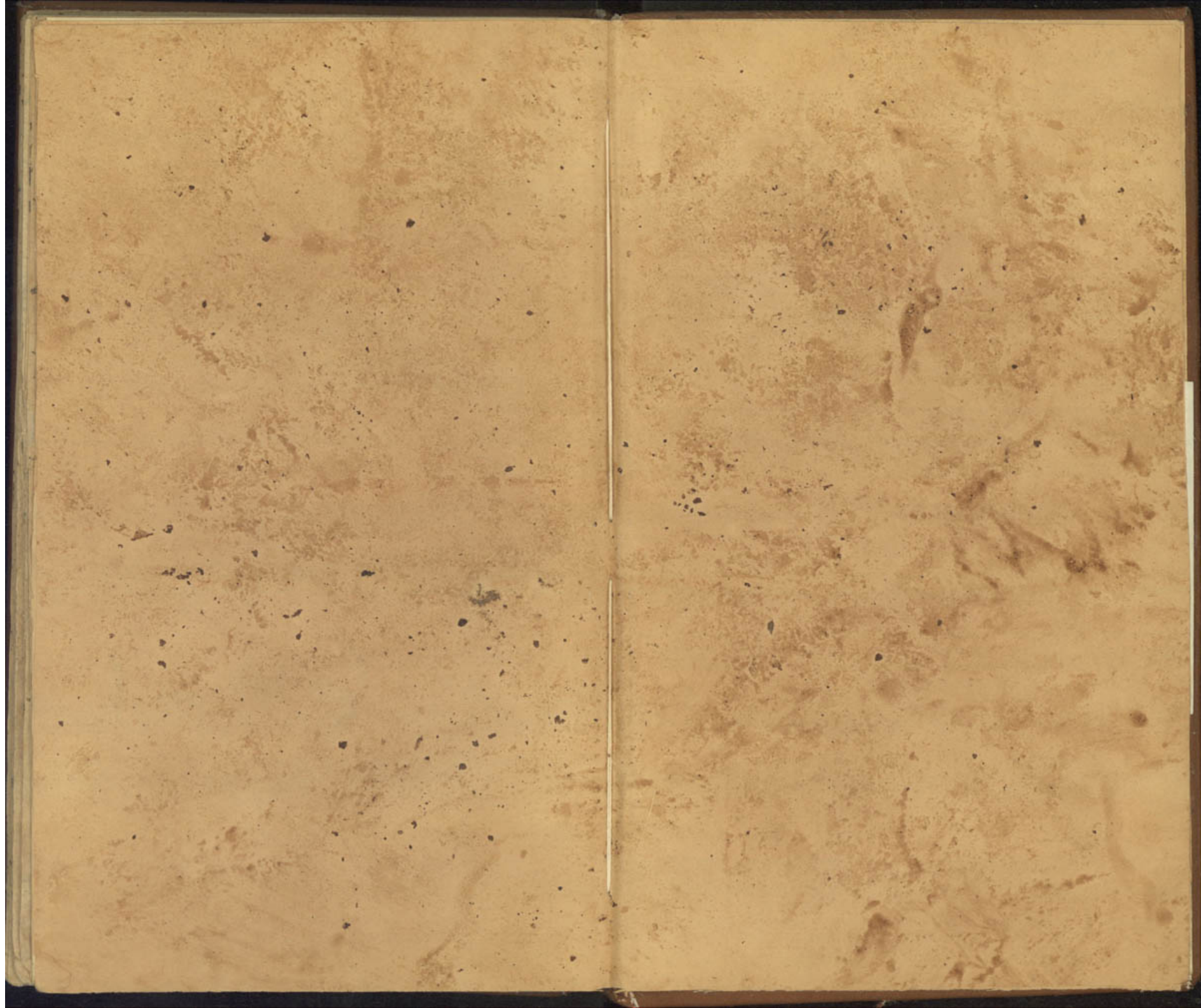
ش ۸۲۰۶

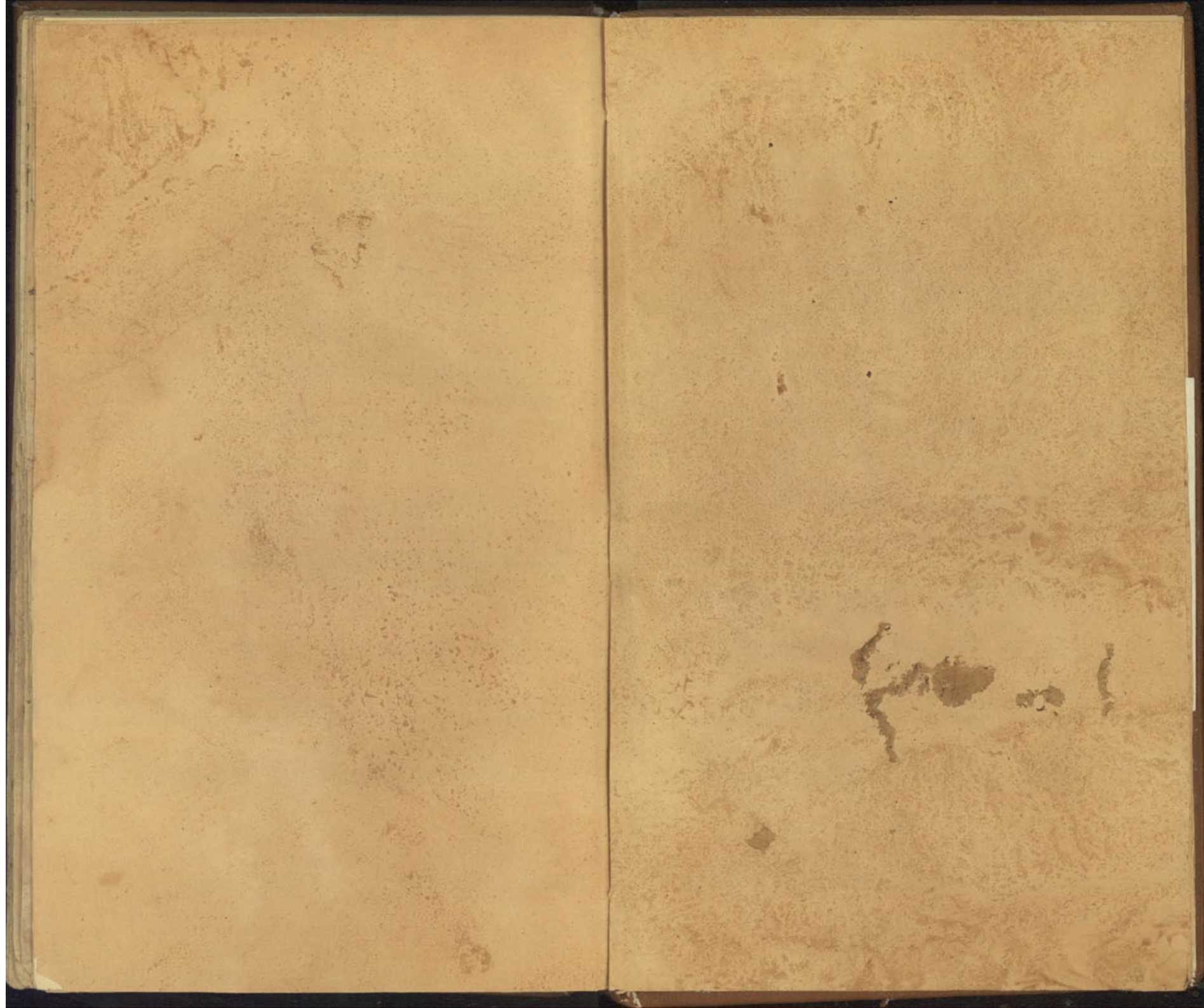
کتابخانه مجلس شورای ملی		
کتاب: <u>تجربیات (دوره هفتم)</u>		
مؤلف	شماره ثبت کتاب	
موضوع	۷۸۵۲۳	
شماره قفسه	۱۱۱۵۱	

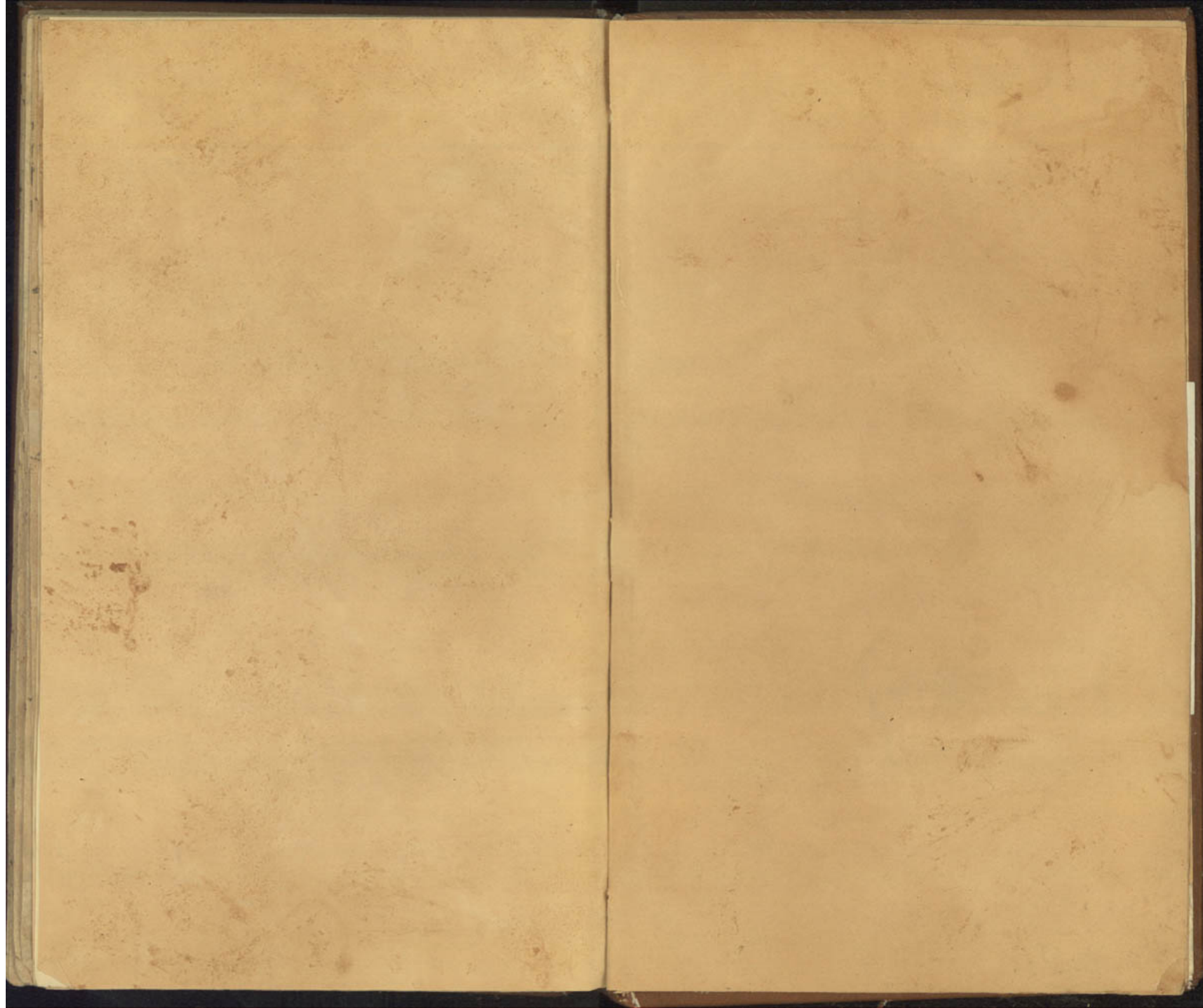
کتاب - فهرست شده
۸۷۹۰

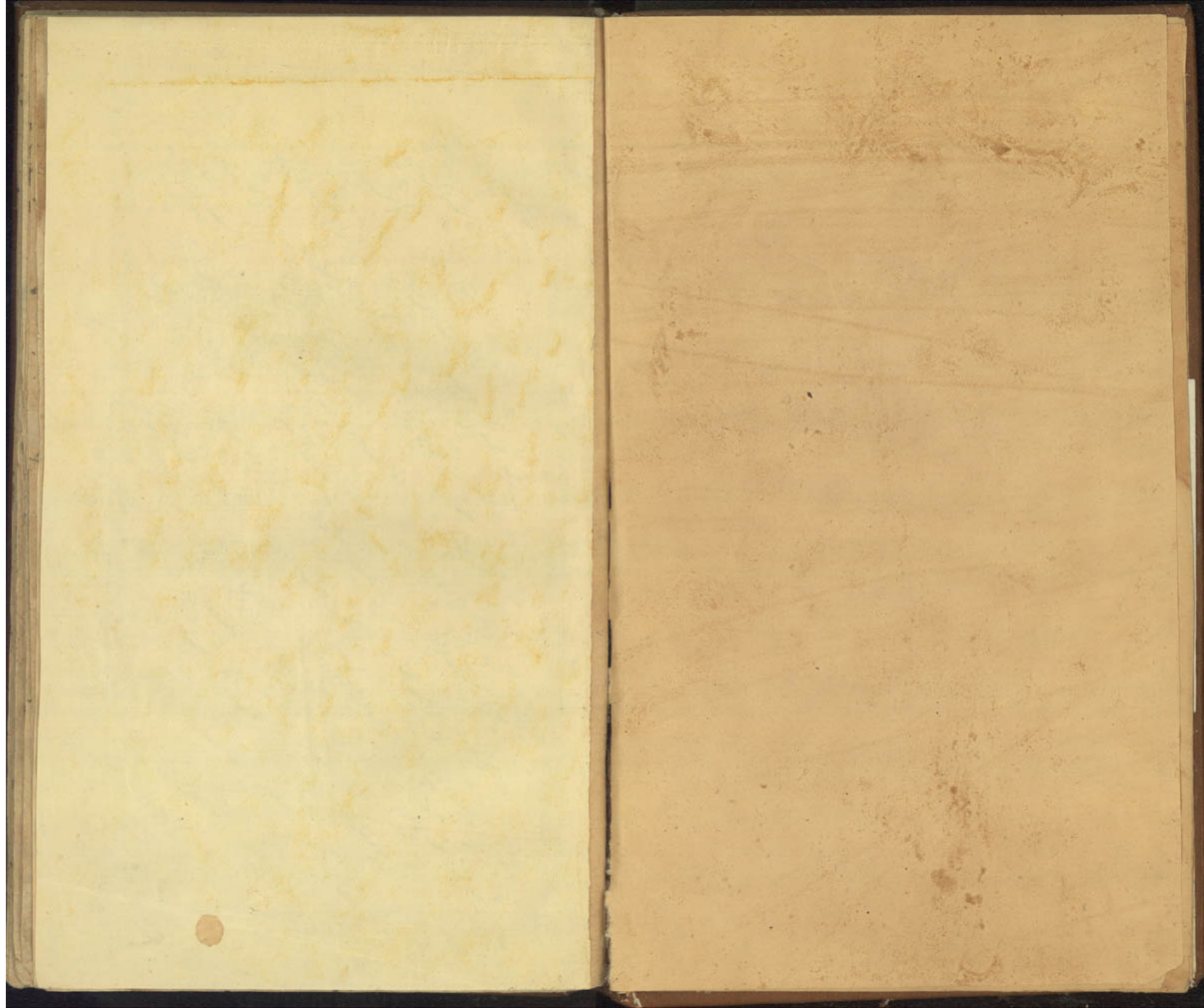

[illegible][illegible]

زبان روح قدس مدینه پر
 بنیم غلب دخی نوز تمام
 مرا که دست گیر که از خویش
 مرا که استخفا یه که از خویش
 ازین جلا خود منتقل ساز
 بیور بر دخی زبانی می ساز
 کجا پیش مراد که از رخ بوم
 اگر بنده خاکم گشت که در تبار
 شمع شمع طافش را بطوقا
 بنیم خدیش که اندر در طعم کجا
 زینات دل روح القدس را
 شمع با تو قاسم و دل این
 زبان ندیم که مردم کرد و
 سیر بر ولایت علی علیه
 زلفیض خدای عالم
 تریج کنی حسن که عالم
 گفت پس تو در صحاح
 کجا کنی خدای عالم
 منجی گفت که آرد بیا
 خج خا بنود در خاک و خون
 مثال اندیشه که در کتار
 کز آلبان و دل کند شکر
 کز آرد و بدل و نشتن کجا
 که نور از شمع دخی کرد و

[illegible]

زبون کوئی باور کس سر
نزار جان است و کس سر
چونچه دوره دایم است
بصدف تاب و دست است
کجایند مده و از خود ماند محرم
کردی سبک سپید و پای
سوزن و سر و چشم ملال
جای سبز و قدم در خفا
کر زشت و چشم ایم از میان
کمر زشت و چشم ایم از میان
زود که بخورده کس نیست
که در طواف تو خورده کس نیست
شوق کوئی تو دارم مرا جان
شاع من خودست نیست چنان
بسیار شمع شمع و شمع
کجایند مده و از خود ماند محرم
کردی سبک سپید و پای
سوزن و سر و چشم ملال
جای سبز و قدم در خفا
کر زشت و چشم ایم از میان
کمر زشت و چشم ایم از میان
زود که بخورده کس نیست
که در طواف تو خورده کس نیست

لبای علم مصطفی در آن عرصه
کر خاشاک و چشم علامه
جای او که بر پیش قدم
شعبه که کبر و عدم
استیجی شش و شش
بایست چنان شش
بلک باز و قدحی در دل و نور
علیت ابر و طبع و قبول دریا بار
برق که گمان که بود و خفا
جمله که حاجت که بود و خفا
طایرانی پنج و شش
نقش و رسم و شوق و شوق
لبای علم مصطفی در آن عرصه
کر خاشاک و چشم علامه
جای او که بر پیش قدم
شعبه که کبر و عدم
استیجی شش و شش
بایست چنان شش
بلک باز و قدحی در دل و نور
علیت ابر و طبع و قبول دریا بار
برق که گمان که بود و خفا
جمله که حاجت که بود و خفا
طایرانی پنج و شش
نقش و رسم و شوق و شوق

[illegible][illegible]

[illegible][illegible]

[illegible]

شب یوسف حق تعالی
 بازوری مست کائنات
 فراق درستان یاسین
 غم چمن گرفت از ما موی
 دین محو نظیری نیست
 که بزرگ می بندد شک
 کل نشان دریا بسکت غری
 زین دلف و کانم سپی
 چون زانکشتی نفی دراصل
 زردی هم سد اندود و قیاس
 پای فتن نیست بن کوه
 که در کج کربان کیر
 کوه قبل اگر در دود و خفا
 با مقام را سپین نیست
 بخت دارد در کج کربان
 توان باز کرد بحسب اطل
 خوشال غم که در دود و خفا
 شربت خاضع در طبع دوستی
 بهمن نیاید در کشت کل
 دوق در دود و خفا
 شربت خاضع در طبع دوستی
 بهمن نیاید در کشت کل
 بی سبب گردی از جمیع
 میاف از خضار کیسوی
 شب نو می خنجر چرخ
 کرد با طاعتش از جمیع
 میاف از خضار کیسوی
 شب نو می خنجر چرخ
 از آن راه نظیری فرغی
 زین سر دود و دلال
 از آن راه نظیری فرغی
 زین سر دود و دلال
 از آن راه نظیری فرغی
 زین سر دود و دلال

خفته بودم ز بس که جاودان
آن چو کرم شد در دوا دین
از آن دلم که بخت کند در دین
نیکو خسته شدم ز در دین
پیش بجز که درستان بود
من بیکم که بخت کل دین
چون چشم سکان طعن کین
که بین سیر میوه او بفر دین
کردن عشق را بطلان عشق
نیک اختر می شد ز غم دین
دزدی حسن که کل چشم دین
که با دینم از حجب در غم دین
بی دین عشق که با ما نبرد
نیکو خواجه افکار عشق می نایم
نار و عشق بود آن استادی
که بر عشق باشد دست نایم
حسرت بر منم نظیر می بسید
زین خفا گرفت میادی
بخت اهل عشق بود به جا
نظیری از تو جان کن در عشق
دل شکسته را از او بپوست
بایستد که بوی می پرست
دل که جمعیت غم از بی برسان
فلو جمعیت از نیت پرستان

خفته بودم ز بس که جاودان
آن چو کرم شد در دوا دین
از آن دلم که بخت کند در دین
نیکو خسته شدم ز در دین
پیش بجز که درستان بود
من بیکم که بخت کل دین
چون چشم سکان طعن کین
که بین سیر میوه او بفر دین
کردن عشق را بطلان عشق
نیکو خواجه افکار عشق می نایم
نار و عشق بود آن استادی
که بر عشق باشد دست نایم
حسرت بر منم نظیر می بسید
زین خفا گرفت میادی
بخت اهل عشق بود به جا
نظیری از تو جان کن در عشق
دل شکسته را از او بپوست
بایستد که بوی می پرست
دل که جمعیت غم از بی برسان
فلو جمعیت از نیت پرستان

بی با جانده دوی انجم نیست
 و نه که بزم کس در عشاق نیست
 عقد در چند خطی بی بوسه ننگی
 بچسبم نظم تو بر طرغ عشاقی نیست
 بچ که از سینه در مغل نیست
 که ز بار صفت بر کم در غوغا نیست
 عشق مرا زبان حکایت نیست
 که می گزشت ز آتش بیدار نیست
 غم را به تو نظری خوش نیست
 ز پانی پیش از تو در اعراس نیست
 این بس که دوی از طرف عشاقی نیست
 هزاره که در خست تماش نیست
 جلد و پانض فرستم از ارسل نیست
 چشمم بر چه میشد از هم در نیست
 اندر صفا و صفا دید و جانی نیست
 بیکم عقل غم طریق عشق من نیست
 که راه دور کند بر سبب بی ادب نیست
 سطر ای از نیاید که کفانی نیست
 که راه دور کند بر سبب بی ادب نیست
 همه عاشق و لب نشسته آیدم نیست
 نشا فرستم در دران لب نشسته نیست
 دم آبی که تو که نشسته آبی نیست
 نشا فرستم در دران لب نشسته نیست
 فدای ما در من لب مانچ نیست
 بیای خوشی که با من لب نشسته نیست
 که طری راه و صفا نیاید لب نشسته نیست
 بیایم در لب نشسته خودی بخواید نیست
 آن کار که صفا نیاید لب نشسته نیست

در عشق صد باستان نظیر خنجر
از خون عاشق لب لاله لب
ز بسکه کشتم دم ز در ادا نصیب
نگاه از خست قوت رستنیست
یگانه مردم در چشم جان نیست
بکسکوی تو رسم مرادمان نیست
دعا کنسید یوسف شهادت دار
که آن بیت که در مای جان نیست
چو پستی تو که از صخره می آید
بدون نیاید قمار که در آن نیست
ز بوی قفس من این صندل دور
که کل نشسته در مای بوستان نیست
زبان طعنه ما کو را بریدن نیست
علاج که در عاشق بر خیزد نیست
که قطع طغیانی ناله از تو نیست
در خست کل گفتش خوش نیست
که بیای عشق مارا نون ای کجاست
که بیای جان پیاپی خست نیست
که بیای صدمه تو درم نیست
که بیای کجاست

سیدی خوش بخت و پادشاهی
 صاحب دوان طاعت و کرامت
 دست اول با نیرنگ اوج و کرامت
 نیکو خجسته و نیرنگ اوج و کرامت
 عشق با چون شمع که در عالم
 میخیزد ز نور و روشن عالم
 سید محبت دل شب جهان
 چون سحر و جود و بر روی غبار
 بیست دل حیرت افروز و نیرنگ
 دود آید و جوی پسند کل نماند
 نیک ازادی الهی و پادشاهی
 دلم در خاکست سیدی و نیرنگ
 سیدی خوش بخت و پادشاهی
 صاحب دوان طاعت و کرامت
 دست اول با نیرنگ اوج و کرامت
 نیکو خجسته و نیرنگ اوج و کرامت
 عشق با چون شمع که در عالم
 میخیزد ز نور و روشن عالم
 سید محبت دل شب جهان
 چون سحر و جود و بر روی غبار
 بیست دل حیرت افروز و نیرنگ
 دود آید و جوی پسند کل نماند
 نیک ازادی الهی و پادشاهی
 دلم در خاکست سیدی و نیرنگ

اضمح

سیدی خوش بخت و پادشاهی
 صاحب دوان طاعت و کرامت
 دست اول با نیرنگ اوج و کرامت
 نیکو خجسته و نیرنگ اوج و کرامت
 عشق با چون شمع که در عالم
 میخیزد ز نور و روشن عالم
 سید محبت دل شب جهان
 چون سحر و جود و بر روی غبار
 بیست دل حیرت افروز و نیرنگ
 دود آید و جوی پسند کل نماند
 نیک ازادی الهی و پادشاهی
 دلم در خاکست سیدی و نیرنگ
 سیدی خوش بخت و پادشاهی
 صاحب دوان طاعت و کرامت
 دست اول با نیرنگ اوج و کرامت
 نیکو خجسته و نیرنگ اوج و کرامت
 عشق با چون شمع که در عالم
 میخیزد ز نور و روشن عالم
 سید محبت دل شب جهان
 چون سحر و جود و بر روی غبار
 بیست دل حیرت افروز و نیرنگ
 دود آید و جوی پسند کل نماند
 نیک ازادی الهی و پادشاهی
 دلم در خاکست سیدی و نیرنگ

[illegible][illegible]

چه بود باشت از آن بوی خوش
 به این چنین خوش چون ساخت
 این جهان در نظر محبت ما خایند
 بپند و پش و پش و پش و پش
 بهمان ندیدن اغیار و دیدن
 به این جهان که رضای آن مقبول
 جلا در اصل و این بود و بود
 این سر و در جهان یکدیگر نیست
 بی نیازی از این با آشتی محبت
 امید شوی تو میکنی ملا از آن
 تبار آمدت از کشتن کایا
 که نیست بوی ماند گل که خفته
 شرب آن است بانی است محبت
 بوی خوش و این بود و بود
 بود و این چنین که در اندامها
 که عیب بانی این خوش
 عیب و کامرانی بسبب بود
 بود و این بسبب مروت کامیاب
 که غم نیست نامرغ طافت
 بود و این بسبب مروت کامیاب
 مثنای رسد بوی گل عجب
 باد و موسم گل شاد بود
 مژده جاسنای نبرد و غم
 باد و موسم گل شاد بود
 موی از کشتن خبر که در دل
 باد و موسم گل شاد بود
 میوه از کشتن خبر که در دل
 باد و موسم گل شاد بود
 نسبت است از این با آشتی محبت
 جلا در اصل و این بود و بود

این غبار جلا و این است یک
 چه جانی در زمرت که از نایب
 صیدی افشای محبت و این
 صحن عاشقی می شناسد و این
 بنیاد افکند بانی است محبت
 که بنیاد شوی و در این محبت
 سپید و این بسبب مروت کامیاب
 که عیب بانی این خوش
 عیب و کامرانی بسبب بود
 بود و این بسبب مروت کامیاب
 که غم نیست نامرغ طافت
 بود و این بسبب مروت کامیاب
 مثنای رسد بوی گل عجب
 باد و موسم گل شاد بود
 مژده جاسنای نبرد و غم
 باد و موسم گل شاد بود
 موی از کشتن خبر که در دل
 باد و موسم گل شاد بود
 میوه از کشتن خبر که در دل
 باد و موسم گل شاد بود
 نسبت است از این با آشتی محبت
 جلا در اصل و این بود و بود

بزرگوں بجای در کمالیم
دشمن بی نیازی من مانیت
کجاست اتم من آن کجاست
صدی که در پی سببانی
بست رعد اگر مطلبی
که بعدو کم این زوقی
این صحت کما که چشم
بر بادام چو زوشن
کو بافتان بوشن
خدا باد و باد و باد
این سحر نام شریک
خدا را بی پای کسان
دلم بدستی عالمی کفایت
این تاز عاشقان سحر نام
ازین خیال لطف سبب
کجا هر که استی سبب
ما را این کرده کجاست
رکهای سبب نام چون
نیم روی که او بدین کجاست
آهسته کی با نفس سبب
امسال میوه در سبب
خوش نور سبب

صدور الود
صدی که در پی سببانی
کجاست اتم من آن کجاست
صدی که در پی سببانی
بست رعد اگر مطلبی
که بعدو کم این زوقی
این صحت کما که چشم
بر بادام چو زوشن
کو بافتان بوشن
خدا باد و باد و باد
این سحر نام شریک
خدا را بی پای کسان
دلم بدستی عالمی کفایت
این تاز عاشقان سحر نام
ازین خیال لطف سبب
کجا هر که استی سبب
ما را این کرده کجاست
رکهای سبب نام چون
نیم روی که او بدین کجاست
آهسته کی با نفس سبب
امسال میوه در سبب
خوش نور سبب

که خطا بر سر کوی دودم نیست
 مکتب ای در آینه جان نیست
 در وصل دلم خیزد ز پیش نیست
 که زدی قوی قوی در دلم نیست
 خشنودی از در که در می نیست
 آینه طالع مانک نیست
 انقدر مرغ من عشق تان نیست
 عشق من جان دانا نیست
 در لبت طراوت شد در دلم نیست
 در لبت از آن چه که در دلم نیست
 عشق و سرشت عشق من نیست
 داشت دلی در کف نیک نیست
 هم عشق با کام نیست
 در باغ قدم که با پای نیست
 از راه در می خیزد که بر لب نیست
 بچس از دودم زانای نیست
 پیل این باغ چه آنک نیست
 انقدر نامد ز شمع من نیست
 آن لب که با عشق دودم نیست
 استی اگر بر دل خود دانی نیست
 که بکن این دست بر سنگ نیست
 قاصدا دودم عشق نیست
 ای کل منو از ده خیالی نیست
 عیدی از شفت کی دودم نیست
 این که در دم تو صد جک نیست
 باز آوردن چاه نیست
 کافه زار کمت پیوست نیست
 عیدی از شفت کی دودم نیست
 این که در دم تو صد جک نیست
 دلم از شمع من نیست
 تا صمیم چشمش نکست نیست
 کفن تو آینه بر روی نیست
 عکس تو آینه بر روی نیست
 زندانی شوق تو با چو نیست

ما حال غدا چه بود و چه شد نیست
 پیش از اندم که نه در دلم نیست
 آینه شوق غبار نیست
 حسن بختی که در دلم نیست
 عجب با چمن حسن نیست
 در چمن خوش نیست
 در لبت طراوت شد در دلم نیست
 در لبت از آن چه که در دلم نیست
 عشق و سرشت عشق من نیست
 داشت دلی در کف نیک نیست
 هم عشق با کام نیست
 در باغ قدم که با پای نیست
 از راه در می خیزد که بر لب نیست
 بچس از دودم زانای نیست
 پیل این باغ چه آنک نیست
 انقدر نامد ز شمع من نیست
 آن لب که با عشق دودم نیست
 استی اگر بر دل خود دانی نیست
 که بکن این دست بر سنگ نیست
 قاصدا دودم عشق نیست
 ای کل منو از ده خیالی نیست
 عیدی از شفت کی دودم نیست
 این که در دم تو صد جک نیست
 باز آوردن چاه نیست
 کافه زار کمت پیوست نیست
 عیدی از شفت کی دودم نیست
 این که در دم تو صد جک نیست
 دلم از شمع من نیست
 تا صمیم چشمش نکست نیست
 کفن تو آینه بر روی نیست
 عکس تو آینه بر روی نیست
 زندانی شوق تو با چو نیست

[illegible][illegible]

از نواغ کعبه دین آید
 صلح کل از کشت کعبه
 از تو پیل ادم داد از تو
 آتش نوزخ از تو
 چشم از قضیت زد امل ب و خاک
 فانی که در خود روحی خاک
 ساختی چنان ادم از کعبه آوردی
 خوب کرد صد نزارت از فرین
 از سبب عاشقی را ناک
 از تو صد نزارت با تو بگویم
 که عشق ماه سپاسی آید
 از تو آغازش با نجاتی آید
 من هم از عشق بی اشتیاقم
 شست با منی از غلبه شستم
 چو داغ لاله ام از نوزد
 در صهار آتش لاله زد
 دین دین کرد از کعبه لیلی و شکر
 رفیق در سینه دارم شکر
 در معالجان کل سپهرین
 در مرکز و غیب ابرم درین
 عاقبت از بار حسن ان شرف
 ماه و صلم بر بدن از عاف
 با خون کردم چه شرح کاش
 گفت کار کاش از طوار عشق
 کرم در کبر عشق شستم
 شست با منی از غلبه شستم
 چو داغ لاله ام از نوزد
 در صهار آتش لاله زد
 دین دین کرد از کعبه لیلی و شکر
 رفیق در سینه دارم شکر
 در معالجان کل سپهرین
 در مرکز و غیب ابرم درین
 عاقبت از بار حسن ان شرف
 ماه و صلم بر بدن از عاف
 با خون کردم چه شرح کاش
 گفت کار کاش از طوار عشق

کرم در کبر عشق شستم
 آب این آب شست شستم
 عشق چو دایم هست بود
 چو دوزخ و شعله بود
 بوی سبزه در سینه دارم شکر
 پیر و زین بود بر دایم شکر
 در معالجان کل سپهرین
 در مرکز و غیب ابرم درین
 عاقبت از بار حسن ان شرف
 ماه و صلم بر بدن از عاف
 با خون کردم چه شرح کاش
 گفت کار کاش از طوار عشق
 کرم در کبر عشق شستم
 آب این آب شست شستم
 عشق چو دایم هست بود
 چو دوزخ و شعله بود
 بوی سبزه در سینه دارم شکر
 پیر و زین بود بر دایم شکر
 در معالجان کل سپهرین
 در مرکز و غیب ابرم درین
 عاقبت از بار حسن ان شرف
 ماه و صلم بر بدن از عاف
 با خون کردم چه شرح کاش
 گفت کار کاش از طوار عشق
 کرم در کبر عشق شستم
 آب این آب شست شستم
 عشق چو دایم هست بود
 چو دوزخ و شعله بود
 بوی سبزه در سینه دارم شکر
 پیر و زین بود بر دایم شکر
 در معالجان کل سپهرین
 در مرکز و غیب ابرم درین
 عاقبت از بار حسن ان شرف
 ماه و صلم بر بدن از عاف
 با خون کردم چه شرح کاش
 گفت کار کاش از طوار عشق

خان یابی وین شدم شکر
 که خدایا بپایم در عالم آید
 ز غلبه شورش فلک و رخسار
 اگر دزدی گشتان یثربان
 زین چو صفت تقویم پروردگار
 اگر عدالت و ساد افکند جلاد
 ز یکدیگر آید که در دردم
 جواب دادم که بستم محرم
 که با منم بپایم در کجای
 ارباب یثرب و یثرب و یثرب
 زلفی من فرساخته
 که با منم رسم بخت آید
 چو غم هم ارباب با جانم دارم
 زار سپید که از سرای اوزار
 ساد و شکر و شکر و شکر
 حرم که به وقت که چال قمار
 درین بخت که در این عالم
 شکر خدا صددم و یثرب شکر
 که خدایا بپایم در عالم آید
 ز غلبه شورش فلک و رخسار
 اگر دزدی گشتان یثربان
 زین چو صفت تقویم پروردگار
 اگر عدالت و ساد افکند جلاد
 ز یکدیگر آید که در دردم
 جواب دادم که بستم محرم
 که با منم بپایم در کجای
 ارباب یثرب و یثرب و یثرب
 زلفی من فرساخته
 که با منم رسم بخت آید
 چو غم هم ارباب با جانم دارم
 زار سپید که از سرای اوزار
 ساد و شکر و شکر و شکر
 حرم که به وقت که چال قمار
 درین بخت که در این عالم
 شکر خدا صددم و یثرب شکر
 که خدایا بپایم در عالم آید

دل لایق خسته پهل اومال
 چنانکه خلد شیر شیر صحت بود
 یک کاه که از دو حرف گفته
 بنویسند یا به کس قدر تلخ بود
 چه در شام انبک و غنیمت
 یکام هر چه پیش بخت بود
 با شاد اوشت که می آید
 برادر سرور او سپه فرزند
 چه با بد بخت امان می آید
 میان عفت و شمولان غمزداد
 عمارش هم از اولیاد ایداد
 تمام سال ملکش نشاند و جای
 مجاورش هم از سابقان بود
 چه در غم بود در در عیب عباد
 میبخت و منظر قیامی شاد
 کشته شد هر فلک چو سوار بود
 سران فلک پافند و شوق
 بنزد بر ما اسیر بر جان داد
 تنی دل جمع از اوشت اتحاد
 از تو بدو از او جدا شد
 از دنیا حجاب بپوشید
 دوبار بسم الله الرحمن الرحیم
 چه خورشید بین سنا از کون ج

ز در شستم از کرم سوزد قدرت
که در شستم کی شستنی مرا
مرا بر در کا دل باز رفت
که بویستان من بویاید
خفتن از نظیر طبع شش
دعا که در وقت اختصار
میشد با صبا نوازید و سر
به پلو سر و سر سپهر را
تو ملک که در عهد و سر و سر
عنان شستنی و سر را
فوج را دیدم زور و توان کرد
نظر را چشمم ز چشم تو کرد
تخته جرم و خطا غنیمت آن کرد
مال نیست که سر و سر را کرد
ز در شستم از کرم سوزد قدرت
که در شستم کی شستنی مرا
مرا بر در کا دل باز رفت
که بویستان من بویاید
خفتن از نظیر طبع شش
دعا که در وقت اختصار
میشد با صبا نوازید و سر
به پلو سر و سر سپهر را
تو ملک که در عهد و سر و سر
عنان شستنی و سر را
فوج را دیدم زور و توان کرد
نظر را چشمم ز چشم تو کرد
تخته جرم و خطا غنیمت آن کرد
مال نیست که سر و سر را کرد

مرا است بغیر از تو خدا کردی
مرا خدمت و شکر سپاس کردی
مرا بر در کا دل باز رفت
که بویستان من بویاید
خفتن از نظیر طبع شش
دعا که در وقت اختصار
میشد با صبا نوازید و سر
به پلو سر و سر سپهر را
تو ملک که در عهد و سر و سر
عنان شستنی و سر را
فوج را دیدم زور و توان کرد
نظر را چشمم ز چشم تو کرد
تخته جرم و خطا غنیمت آن کرد
مال نیست که سر و سر را کرد
مرا است بغیر از تو خدا کردی
مرا خدمت و شکر سپاس کردی
مرا بر در کا دل باز رفت
که بویستان من بویاید
خفتن از نظیر طبع شش
دعا که در وقت اختصار
میشد با صبا نوازید و سر
به پلو سر و سر سپهر را
تو ملک که در عهد و سر و سر
عنان شستنی و سر را
فوج را دیدم زور و توان کرد
نظر را چشمم ز چشم تو کرد
تخته جرم و خطا غنیمت آن کرد
مال نیست که سر و سر را کرد

بوسه زانک و از در اینک سستی
از زلف زمره پست بقانون آستان
در سال سالت بعد از دوز می نمود
مهر و صدولت و سر و صیغ
دولت آتش که دمی غمی بخش
مبار حکم زنت لب عذر مستقیم
چون نبار خاندن تقدیر پست
مست و در آرد که سحر کن کند
ای سال شش و دوازده
دقیق قبول فصل کن در دولت
نور صلاح جلوه گمان از نور
ایریند ز صد و پنجاه و یک
سجده ز روشنی کنان
ملک از ازل غلبت جلالت
فرزاد پخت اعلی در خط
میدان و دست نه علمانی
در

[illegible]

[illegible][illegible]

بیک نعلین پر کشتی تاب
 ز دور و دم بر لب دیوار چال
 چو دید آن تاوان صخره
 چو دار لرزیدن درای کعبه
 بگو نرفت مر غصه و سیه
 بجز این ایوانی نان و خوراک
 بگو نرفت از غوغا شدن
 ز کمال و شرف و شمع و کاج
 قدم نهاده زان دریا پل
 سر از پشت تابان ازاره
 ولی در درون خندان گشت
 بطلد دایره درون در آب
 افاقه پیش تن بهار دیدیم
 بهیچ فغان آوازه نداد
 عذاب پیش تن بهار دیدیم
 ز درون بهت خود کردار
 می پورده ملایح می
 چو غنچه از گردن کشتی شودم
 مرا این غنچه از دور پیش
 چه گمانست بر آزار من
 بقدر خشم خنجر می فروم
 ای سید مرگه از چو کشتی
 بوقت صحبت اول بودم
 زبان زینت من نه نام
 که میجویم غبار کشتیهای
 زشتی سختی را بیاب
 بقدر زنده که کشتی را
 غدا که کشتی خود را
 ز کعبه تا کعبه عالم
 ز غبار و دشت کشتی را
 عطا او کشتی خود را
 صدف تا نان و کلاه دارم

[illegible]

که در میان آن کان آنجاست
 چه شکر کا نشور در اعدا و شکر
 که از عطار عشقین وقت بیدار
 بود اداست سحر چای انداز
 پس از آن غنچه شکر بکنایت
 درین پر میز چو میز شکر
 بگل نشاند از نسیم صیف دامن
 من خفا تا آنک آید و دامن
 بر آورد در آرم چو دریا پاک
 کفره خاتم که بر آید
 بهر کس که در آید از آذر
 قدم تا خانه من بگذری
 که در میانم غم و غم و غم
 که بیدار در جهان آید
 که در میانم غم و غم و غم
 که بیدار در جهان آید
 که در میانم غم و غم و غم
 که بیدار در جهان آید

ز مهر اسرار منجی بهشتی
 در انداز پیرین بود شستی
 کلب که در دو آن قرار بود
 از آن دو منینه با شکست
 سوادش داد و به علم گوی
 شده بود از راه پادشاهی
 عیان بود از در دیوار او
 زین از سایدش در دیوار
 در قاشق سر خنک نم
 یک بسته انجان تار او
 که خوانند بر جاک سپید
 قضا کو شش از کاشی بود
 تمام راه با هم سفر بود
 ز دریاخت بر قتل شایم
 خید از دعوت زان کیش
 ز شستی از خان قشایر
 در آن محل کمن بر است بود
 که رسید آسمان نایب پیرش
 که آن چهار در آوارش
 که غنای جان را خست بود
 چه دم از زندها سر کشید او
 خواند که سر سر بر کج کرد
 بجای اندازان برین کار
 از نایب چنین کشته شد
 دوزخ را او را خطه کرد
 که در مردان برین کار
 که در کشتن شست
 که در مرسته آید بود
 ز شوخی از آن شست
 دهن اگر دیر پیر

بگفتند سپهر ساز ز رایت
قاعده نو هست و جو دگریم
خفته عکسش نصف دور است
ز بار و طاق سال صورتش
کرد خواجه آن کفایت
علت صحت کند مزاج
ممت و چو خاک را پیش
چون کینه دود و جود
ارو با در تو بود و نشی
صاحب عباد را و عجب
قطره باران کنایه بود و بار
عظمت دهد در خاک خود
نقوت او در صلب کفر دارد
عقد غفلت را ز خار بزم
کلمت تو مرا حکم بنام
شعشع کبریت صفت
پست کند لجامت نظرو
عصمت ز نهار این صفا
بویچ سپهر کند روان
در کجای حیات ختم
در سر سندان نشین کند
حسب انصاف تو را دیکم
نیز کند را اشارت کرد تو
دیده بعد از صفا
فریب سپهر کام چو در
بگفتند است نیا کرد
نام تو بس که نفاذ کرد
غیب جویند بر تو چو چش
داود عبادت قبول تو در
عجب نشانی خفا و علم
وقت طهارت سموم از طهارت
خاک بپیمند ساقی
بر کباب آتش تو بجای
عذیب تو پر و نبرد طرقت
کنند بل بر کین و مژده
از تو به صیغیت است قلب
در نظر

در نظمت تو پر و جواست
سر جوشم با بیان تو
خدا ازین بر سپهرش
قدر تو با کمال است تو
روز و حاشا شکست چو
شیر سپهر تو را بریم
نیامی ازین صفت بنده
باینه بود و لایق است حکم
بوسه سلان عرب بپای
نقش کنم بر سطرالخط
نقوشا و در شصت چشم
در راه تو طوطی کان شر
ببر و تو خند زار
درین طاقان از دگر دارد
خیزد با شش اتهام تو
واسطه شد شش در درج
در سخن شش کار تو بستم
زلف تو کند و دادم
مکه درین خنجم اهل عالم
میرساند زان سپهر زانی
باز غالی سپهر غافل
اجا که علم ز آفتاب
میزد چو سپهر
بجا و از حجب میل
با دهنان جاسوس بود کرد
ششم او از دگر تو در
راست غمت که ختم کشید
ختم سر سوختن

ساقی سپید خورشید
 سحرش رخسار
 دلفراد و دما گشت
 قزل خاص
 کرمی سرب سپید
 قضاقت نظیر
 رستمین قیاب
 درویش اسیرای
 کرمی زبان
 ساقی سپید خورشید
 سحرش رخسار
 دلفراد و دما گشت
 قزل خاص
 کرمی سرب سپید
 قضاقت نظیر
 رستمین قیاب
 درویش اسیرای
 کرمی زبان
 ساقی سپید خورشید
 سحرش رخسار
 دلفراد و دما گشت
 قزل خاص
 کرمی سرب سپید
 قضاقت نظیر
 رستمین قیاب
 درویش اسیرای
 کرمی زبان

کرمی سرب سپید
 قضاقت نظیر
 رستمین قیاب
 درویش اسیرای
 کرمی زبان
 ساقی سپید خورشید
 سحرش رخسار
 دلفراد و دما گشت
 قزل خاص
 کرمی سرب سپید
 قضاقت نظیر
 رستمین قیاب
 درویش اسیرای
 کرمی زبان
 ساقی سپید خورشید
 سحرش رخسار
 دلفراد و دما گشت
 قزل خاص
 کرمی سرب سپید
 قضاقت نظیر
 رستمین قیاب
 درویش اسیرای
 کرمی زبان

[illegible]

سحر خال که گشت بربدشت
 دل بر سپنج آن لطف خم بزم
 کعبه دین عشق زان اراده
 ز تیر شد منم بزم بزم کرد
 باده داد چو نیکو بر درت
 بگو صفت غایب عالم کجای بود
 دل بر سپنج آن لطف خم بزم
 کعبه دین عشق زان اراده
 ز تیر شد منم بزم بزم کرد
 باده داد چو نیکو بر درت
 بگو صفت غایب عالم کجای بود

همه جا دارم که گویای تو انداختند
 تو درین شتافتن سر در غم که انداز
 اگر انداختی آن شکر که انداز
 که عیب با بودی خطی که انداز
 دین که خطی که انداز
 ناله که از زبان دیده جا که انداز
 حتی شمع ز نور و در است ندچار
 باغبان که در سبزه بر تکیه انداز
 اگر در سبزه بر تکیه انداز
 که گویای بیوی که انداز
 که عیب با بودی خطی که انداز
 دین که خطی که انداز
 ناله که از زبان دیده جا که انداز
 حتی شمع ز نور و در است ندچار
 باغبان که در سبزه بر تکیه انداز

منم که در سبزه بر تکیه انداز
 که گویای بیوی که انداز
 که عیب با بودی خطی که انداز
 دین که خطی که انداز
 ناله که از زبان دیده جا که انداز
 حتی شمع ز نور و در است ندچار
 باغبان که در سبزه بر تکیه انداز
 اگر در سبزه بر تکیه انداز
 که گویای بیوی که انداز
 که عیب با بودی خطی که انداز
 دین که خطی که انداز
 ناله که از زبان دیده جا که انداز
 حتی شمع ز نور و در است ندچار
 باغبان که در سبزه بر تکیه انداز

۱۵۹/۱۶

Handwritten text in Persian script, likely a letter or document, pasted onto the page. The text is written in a cursive style and is partially obscured by the library stamp.

کتابخانه
مکتبہ سلطانیہ
تبریز ۱۳۰۵

